

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MANUELA CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONY
přednesené dne 7. července 2022¹

Věc C-296/21

A

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Korkein hallinto-oikeus (Nejvyšší správní soud, Finsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Nabývání a držení střelných zbraní – Převod znehodnocených střelných zbraní v rámci Unie – Směrnice 91/477/EHS – Prováděcí nařízení (EU) 2015/2403 – Článek 7 odst. 2 – Vzájemné uznávání – Článek 3 odst. 1 – Ověřující subjekt určený vnitrostátním orgánem – Článek 3 odst. 3 – Ověřující subjekt, který není uveden na seznamu ověřujících subjektů členských států zveřejněném Komisí“

1. Směrnice 91/477/EHS², ve znění směrnice 2008/51/ES³, odrážela, mimo jiných snah unijního normotvůrce, snahu právně upravit režim znehodnocování střelných zbraní.
2. Cílem prováděcího nařízení 2015/2403 (EU)⁴ je zajistit, aby znehodnocené střelné zbraně byly nevratně neschopné střelby, jak stanoví směrnice 2008/51. Za tímto účelem vyžaduje, aby příslušný orgán ověřil, že znehodnocení bylo provedeno v souladu s určitými technickými specifikacemi (uvedenými v příloze I), a vydal vlastníku zbraně osvědčení, které tuto skutečnost potvrzuje.
3. Předkládající soud má v podstatě dvě pochybnosti ohledně výkladu směrnice 91/477 a prováděcího nařízení 2015/2403:
  - Zaprvé se táže, zda je soukromoprávní subjekt založený jako společnost s ručením omezeným oprávněn vystupovat jako „ověřující subjekt“ a vydávat osvědčení o znehodnocení.
  - Zadruhé se táže, zda je uznání, ze strany členského státu, osvědčení o znehodnocení zbraní vydaných v jiném členském státě podmíněno tím, že Komise zařadí subjekt, který jej vydal, na seznam podle čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403.

¹ – Původní jazyk: španělština.

² – Směrnice Rady ze dne 18. června 1991 o kontrole nabývání a držení zbraní (Úř. věst. 1991, L 256, s. 51). Byla zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/555 ze dne 24. března 2021 o kontrole nabývání a držení zbraní (Úř. věst. 2021, L 115, s. 1).

³ – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 21. května 2008, kterou se mění směrnice Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní (Úř. věst. 2008, L 179, s. 5). Není-li v tomto stanovisku uvedeno jinak, odkazy na směrnici 91/477 se týkají jejího znění ve znění směrnice 2008/51.

⁴ – Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/2403 ze dne 15. prosince 2015, kterým se stanoví společné pokyny o normách a technikách znehodnocování střelných zbraní k zajištění toho, aby znehodnocené střelné zbraně byly nevratně neschopné střelby (Úř. věst. 2015, L 333, s. 62).

I. Právní rámec

A. Unijní právo

1. Směrnice 91/477

4. Článek 1 stanoví:

„1. Pro účely této směrnice se ‚střelnou zbraní‘ rozumí jakákoli ruční zbraň s hlavní, která vystřeluje nebo je konstruována či může být upravena tak, aby vystřelovala jednotnou, hromadnou nebo plynovou střelu (obecně projektil) působením okamžitého uvolnění chemické energie, není-li vyloučena z některého z důvodů uvedených v části III přílohy I. Střelné zbraně se dělí do kategorií podle části II přílohy I.

Pro účely této směrnice se má za to, že zbraň lze uschopnit ke střelbě projektilem působením okamžitého uvolnění chemické energie, jestliže

- má vzhled střelné zbraně a
- v důsledku své konstrukce nebo materiálu, z něhož je vyrobena, může být uschopněna ke střelbě.

1a. Pro účely této směrnice se ‚součástí‘ rozumí jakákoli součást nebo náhradní součást zvlášť zkonstruovaná pro střelnou zbraň a nezbytná pro její funkci včetně hlavně, rámu, pouzdra závěru, závěru nebo nábojového válce revolveru, závorníku, nosiče závorníku a jakéhokoli zařízení zkonstruovaného nebo upraveného k utlumení hluku výstřelu.

1b. Pro účely této směrnice se ‚hlavní částí‘ rozumí mechanismus závěru, nábojová komora a hlaveň střelné zbraně, které se, jako oddělené předměty, zahrnují do kategorie těch střelných zbraní, kterých jsou nebo mají být součástí.

[...]“

5. Článek 4 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby veškeré střelné zbraně nebo jejich součásti, které jsou uváděny na trh, byly buď označeny a registrovány v souladu s touto směrnicí, anebo znehodnoceny.

[...]“

6. V rámci kapitoly 3 („Formality požadované pro pohyb zbraní uvnitř Společenství“) článek 14 stanoví:

„Členské státy přijmou veškeré předpisy zakazující na jejich území dovoz

- střelné zbraně mimo případy uvedené v člancích 11 a 12 a s výhradou dodržení podmínek v nich stanovených;

[...]“

7. Podle přílohy I:

„[...]

III. Pro účely této přílohy se do definice střelných zbraní nezahrnují předměty, které odpovídají definici, ale

- a) byly trvale znehodnoceny způsobem, který zajišťuje, že všechny hlavní části střelné zbraně jsou trvale nepoužitelné a není možné je jakkoli odstranit, nahradit nebo upravit za účelem uschopnění ke střelbě.

[...]

Členské státy přijmou veškerá opatření, aby znehodnocení uvedené v prvním pododstavci písm. a) zkontroloval příslušný orgán s cílem ověřit, zda je v jeho důsledku tato střelná zbraň nevratně neschopná střelby. Členské státy v rámci uvedené kontroly stanoví vydání osvědčení nebo dokladu, který potvrzuje znehodnocení střelné zbraně, nebo zřetelné odpovídající označení takové zbraně. Komise vydá postupem podle čl. 13a odst. 2 společné pokyny o standardech a technikách znehodnocení, aby bylo zajištěno, že znehodnocené zbraně jsou nevratně neschopné střelby.

[...]“

2. *Prováděcí nařízení 2015/2403*

8. Článek 2 („Osoby a subjekty oprávněné znehodnocovat střelné zbraně“) stanoví:

„Znehodnocení střelných zbraní provádějí veřejné nebo soukromé subjekty nebo jednotlivci k tomu oprávnění v souladu s vnitrostátními právními předpisy“.

9. Článek 3 („Ověřování a osvědčování znehodnocení střelných zbraní“) stanoví:

„1. Členské státy určí příslušný orgán, který ověřuje, zda znehodnocení střelné zbraně bylo provedeno v souladu s technickými specifikacemi uvedenými v příloze I (dále jen ‚ověřující subjekt‘).

2. Je-li ověřující subjekt zároveň oprávněn znehodnocovat střelné zbraně, členský stát zajistí, aby tyto činnosti a osoby je vykonávající v rámci tohoto subjektu byly od sebe zřetelně odděleny.

3. Komise na svých internetových stránkách zveřejní seznam ověřujících subjektů určených členskými státy spolu s podrobnými informacemi o nich, jejich značkami a kontaktními údaji.

4. Bylo-li znehodnocení střelné zbraně provedeno v souladu s technickými specifikacemi uvedenými v příloze I, ověřující subjekt vystaví majiteli střelné zbraně osvědčení o znehodnocení podle vzoru uvedeného v příloze III. Veškeré údaje v osvědčení o znehodnocení se uvádějí v jazyce členského státu, v němž bylo osvědčení o znehodnocení vydáno, a v anglickém jazyce.

[...]“

10. Článek 7 („Převod znehodnocených střelných zbraní v rámci Unie“) stanoví:

„1. Znehodnocené střelné zbraně mohou být převáděny do jiného členského státu jen tehdy, pokud nesou společné jednoznačné označení a je k nim přiloženo osvědčení o znehodnocení podle tohoto nařízení.

2. Členské státy uznávají osvědčení o znehodnocení vydaná jiným členským státem, splňuje-li takové osvědčení požadavky podle tohoto nařízení. Členské státy, které zavedly doplňková opatření podle článku 6, však mohou požadovat důkaz o tom, že znehodnocená střelná zbraň, která má být převedena na jejich území, je v souladu s těmito doplňkovými opatřeními.“

11. Článek 8 („Požadavky na oznamování“) stanoví:

„Členské státy Komisi oznámí veškerá opatření, která přijmou v oblasti působnosti tohoto nařízení [...]“.

12. Příloha I („Technické specifikace znehodnocování střelných zbraní“) definuje postupy znehodnocování střelných zbraní k zajištění toho, aby tyto střelné zbraně byly nevratně neschopné střelby, na základě tří tabulek:

- tabulka I uvádí různé druhy střelných zbraní,
- tabulka II popisuje postupy, které mají být provedeny k zajištění toho, aby každá hlavní část střelné zbraně byla nevratně neschopná střelby,
- tabulka III stanoví specifické postupy pro hlavní části u každého druhu střelné zbraně.

13. Příloha III obsahuje „Vzor osvědčení o znehodnocení střelné zbraně“.

B. Finské právo. *Ampuma-aselaki* (1/1998)⁵

14. Podle § 112a („Převod a dovoz znehodnocených střelných zbraní do Finska“):

„Osoba, která převádí nebo dováží do Finska znehodnocenou zbraň, musí ve lhůtě 30 dní po převodu nebo dovozu předložit zbraň policejnímu orgánu nebo ústřední policejní správě k ověření“.

15. Podle § 91:

„Pokud zanikne nebo je zrušeno živnostenské oprávnění v oboru nakládání se zbraněmi nebo povolení opravňující k držení zbraní k soukromému použití, musí policie vydat rozhodnutí o policejním zajištění střelných zbraní, částí zbraní, nábojů a obzvláště nebezpečné munice, jestliže tyto dosud nebyly předány držiteli řádného povolení.

Policie musí rozhodnutí o zajištění vydat i tehdy, pokud držitel neschválených střelných zbraní nebo jejich částí, neschválených nábojů nebo obzvláště nebezpečné munice oznámí policii předmět z vlastní iniciativy a předá jí ho poté do úschovy. [...]“

⁵ – Zákon č. 1/1998 o střelných zbraních.

16. Ustanovení § 112b („Znehodnocení střelných zbraní“) odst. 2 stanoví:

„Prováděcí nařízení 2015/2403 stanoví ustanovení týkající se osob a subjektů, které mají povolení ke znehodnocování střelných zbraní, technických specifikací znehodnocování střelných zbraní, označování, kontroly a ověřování znehodnocených střelných zbraní, žádostí o pomoc při provádění znehodnocení, doplňkových opatření souvisejících se znehodnocováním, jakož i převodu střelných zbraní v rámci Evropské unie.“

II. Skutkový stav, spor a předběžné otázky

17. Pan A, který vykonává obchodní činnost specializovanou na prodej sběratelských předmětů v oblasti vojenské historie, zakoupil v Rakousku tři útočné pušky, které byly podle osvědčení vydaných společnostmi B dne 9. října 2017 znehodnocené.

18. Společnost B je rakouskými orgány uznána jako ověřující subjekt ve smyslu článku 3 prováděcího nařízení 2015/2403, i když není jmenovitě uvedena na seznamu podle odstavce 3 uvedeného článku.

19. Dne 17. října 2017 převezl pan A útočné pušky do Finska a dne 24. října 2017 je v souladu s § 112a zákona o střelných zbraních předložil helsinské policii spolu s příslušnými osvědčeními o znehodnocení⁶.

20. Dne 15. února 2018 vydala helsinská policie rozhodnutí č. 2018/8575, v němž konstatovala, že znehodnocení útočných pušek nesplňuje technické požadavky přílohy I prováděcího nařízení 2015/2403. Podle jejího názoru byly úkony znehodnocení zbraní nedostatečné⁷.

21. Helsinská policie měla za to, že útočné pušky by měly být považovány za zbraně podléhající povolení ve smyslu zákona o střelných zbraních. Protože pan A neměl k držení těchto zbraní žádné povolení, bylo nařízeno jejich zajištění.

22. Pan A podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu k Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách, Finsko) s odůvodněním, že:

- Finská policie není kompetentní ověřit znehodnocení zbraní.
- Podle čl. 7 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/2403 měla policie uznat osvědčení o znehodnocení vydané společnostmi B, ověřujícím subjektem určeným Rakouskem.
- Poskytnuté důkazy prokázaly, že znehodnocení zbraní splňuje technické specifikace přílohy I prováděcího nařízení 2015/2403.

23. Jak helsinská policie, tak Poliisihallitus (policejní ředitelství) se k této žalobě vyjádřily s tím, že zbraně nelze považovat za znehodnocené, jelikož:

- Znehodnocení nebylo provedeno správně.

⁶ – Na žádost výše uvedeného orgánu je znovu předložil dne 23. listopadu 2017.

⁷ – Bylo zjištěno, že úkony znehodnocení měly tyto nedostatky: 1) nezabránily rozebrání zbraní a uzávěru; 2) spoušťový mechanismus nebyl přivařen k rámu, a přestože kohout byl svařen s pojistným ozubem, umožňoval jeho pohyb a sejmutí části spoušťového mechanismu ze zbraně; 3) v hlavní bylo vyvrtáno pouze pět otvorů velikosti ráže místo šesti, které požaduje prováděcí nařízení 2015/2403; 4) přivaření byla provedena metodou MIG s běžnou ocelí a nikoliv metodou TIG s nerezavějící ocelí typu ER 316 L, jak stanoví prováděcí nařízení.

- Společnost B není orgánem ve smyslu čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/2403, ani není uvedena na seznamu podle čl. 3 odst. 3 uvedeného nařízení.
- V tomto seznamu je pouze uvedeno, že Rakousko určilo jako ověřující subjekt rakouské ministerstvo vnitra.

24. Pan A podal repliku, k níž připojil korespondenci s rakouským ministerstvem obrany a sportu, v níž ministerstvo potvrdilo, že společnost B je Rakouskem určený ověřující subjekt ve smyslu čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/2403. Dále uvedl, že Rakousko určilo celkem 16 ověřujících subjektů⁸.

25. Dne 26. června 2019 Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách) zamítl žalobu pana A s tím, že:

- Společnost B není na internetových stránkách Komise uvedena jako rakouský ověřující subjekt. Osvědčení o znehodnocení tedy nejsou v souladu s prováděcím nařízením 2015/2403.
- Dovážené zbraně nesplňují technické specifikace znehodnocení stanovené v prováděcím nařízením 2015/2403.

26. Pan A napadl rozsudek soudu prvního stupně u Korkein hallinto-oikeus (Nejvyšší správní soud, Finsko), přičemž požadoval jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí helsinské policie⁹.

27. Helsinská policie a policejní ředitelství vyjádřily nesouhlas s opravným prostředkem a zdůraznily potřebu podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, s čímž Korkein hallinto-oikeus (Nejvyšší správní soud) souhlasil a pokládá tedy Soudnímu dvoru tyto otázky:

„Jedná-li se o převod znehodnocených střelných zbraní v rámci Unie a jsou-li zohledněna ustanovení směrnice [...] 91/477/EHS [...], jakož i prováděcího nařízení Komise 2015/2403 [...], zejména čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení:

- a) Lze ověřující subjekt potvrzený vnitrostátním orgánem, který vydal osvědčení o znehodnocení, považovat za subjekt ve smyslu směrnice 91/477 a článků 3 a 7 prováděcího nařízení 2015/2403, i když není uveden na seznamu zveřejňovaném Komisí podle čl. 3 odst. 3, jestliže různé orgány uvedeného členského státu osobě převádějící zbraně sdělily, že ověřující subjekt působící v právní formě společnosti s ručením omezením, který vydal osvědčení, je k tomu podle nařízení zmocněn a
- b) Lze ověřující subjekt určený členským státem ke znehodnocování zbraní prokázat jiným dokladem získaným od vnitrostátního orgánu, namísto zařazení na seznam zveřejněný na internetových stránkách Komise ve smyslu čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403, takže osvědčení o znehodnocení vydané tímto ověřujícím subjektem splňuje požadavky stanovené tímto nařízením a členský stát proto musí osvědčení o znehodnocení vydané v jiném členském státě uznat podle čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení?“

⁸ – Dokumenty 3 a 4 přílohy předložené spolu s písemným vyjádřením pana A.

⁹ – Na podporu svých tvrzení předložil emailovou zprávu rakouského ministerstva vnitra ze dne 11. března 2020, podle něhož ministerstvo obrany (v případě zbraní považovaných za vojenské) a ministerstvo vnitra (v případě zbraní určených pro civilní použití) na základě vnitrostátního práva pověřilo určité odborníky kontrolou znehodnocení střelných zbraní.

III. Řízení před Soudním dvorem

28. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla zapsána u Soudního dvora dne 7. května 2021.

29. Písemná vyjádření předložili pan A, policejní ředitelství, finská vláda a Evropská komise, kteří se zúčastnili jednání konaného dne 18. května 2022.

30. Rakouská vláda písemně odpověděla na otázky položené Soudním dvorem.

IV. Posouzení

A. Úvodní poznámky

31. Pojem „znehodnocená zbraň“ prošel významným normativním vývojem:

- Pokud jde o znehodnocování střelných zbraní, původní znění směrnice 91/477 se v části III přílohy I omezilo na pouhý odkaz na vnitrostátní právní předpisy.
- Směrnice 2008/51 změnila článek 4 směrnice 91/477 a uložila členským státům povinnost zajistit, aby „veškeré střelné zbraně nebo jejich součásti, které jsou uváděny na trh, byly buď označeny a registrovány v souladu s touto směrnicí, anebo znehodnoceny“.
- Směrnice 2008/51 pověřila Komisi, aby vydala „společné pokyny o standardech a technikách znehodnocení, aby bylo zajištěno, že znehodnocené zbraně jsou nevratně neschopné střelby“. Výsledkem bylo přijetí prováděcího nařízení 2015/2403¹⁰.
- Znehodnocené zbraně však nadále nebyly zahrnuty do definice střelné zbraně až do schválení směrnice (EU) 2017/853¹¹, která je začlenila do své působnosti.

32. Ačkoli se směrnice 2017/853 na projednávanou věc *ratione temporis* nevztahuje, potvrzuje legislativní tendenci zpřísnit nezbytné záruky, aby znehodnocené střelné zbraně byly nevratně neschopné střelby a nebylo možné je uschopnit ke střelbě¹².

¹⁰ – Potřeba dodržovat tyto povinnosti vyplynula z mezinárodního závazku, který Unie přijala jako smluvní strana Protokolu proti nedovolené výrobě střelných zbraní a jejich součástí, dílů a střeliva a obchodování s nimi, který doplňuje Umluvu OSN proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, uzavřeného prostřednictvím rozhodnutí Rady 2014/164/EU (Úř. věst. 2014, L 89, s. 7).

¹¹ – Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/853 ze dne 17. května 2017, kterou se mění směrnice Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní (Úř. věst. 2017, L 137, s. 22).

¹² – „Zúčastněné strany, s nimiž Komise konzultovala, považují uschopnění znehodnocených zbraní ke střelbě za významný zdroj zbraní pro trestnou činnost a za účelem zabránění této praxi považují za zásadní harmonizaci pravidel pro znehodnocování“ [bod 2.7 stanoviska Evropského hospodářského a sociálního výboru k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní [COM(2015) 750 final – 2015/0269 (COD)].

B. První předběžná otázka

33. Předkládající soud se táže, zda v přeshraničním kontextu této věci je ověřující subjekt, který vydal osvědčení o znehodnocení, oprávněn tak učinit, přestože není uveden na seznamu zveřejněném Komisí¹³ podle čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403 a má formu společnosti s ručením omezeným.

34. Předběžná otázka, která se týká formálních aspektů oběhu znehodnocených zbraní, se tedy vztahuje na dva aspekty použitelné právní úpravy:

- Zaprvé, zda čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/2403 brání tomu, aby soukromoprávní subjekt byl ověřujícím subjektem.
- Zadruhé, zda musí být ověřující subjekty určené jednotlivými členskými státy zahrnuty do seznamu, který má Komise zveřejnit podle čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403.

1. Soukromoprávní subjekty jako ověřující subjekty

35. Podle čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/2403 ve spojení s druhým odstavcem části III přílohy I směrnice 91/477 musí členské státy určit „příslušný orgán“, který ověřuje, zda znehodnocení střelné zbraně bylo provedeno v souladu s technickými specifikacemi uvedenými v příloze I.

36. Poslední část tohoto ustanovení dodává, že „příslušný orgán“ se rovněž označuje jako „ověřující subjekt“. (Konvenční) synonymie těchto dvou výrazů vyvolává některé výkladové problémy, na které se ihned zaměřím.

37. Z vyjádření účastníků řízení vyplývají protichůdné názory na povahu ověřujících subjektů:

- Finská vláda a její policejní útvary prosazují rigidní přístup v tom smyslu, že pouze *veřejné* orgány mohou vykonávat ověřovací funkce.
- Komise a pan A zastávají opačnou tezi: *soukromé* společnosti nic nebrání v tom, aby byla pověřena ověřováním a osvědčováním znehodnocení střelných zbraní.

38. Použití pojmu „orgán“ v čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení 2015/2403 v zásadě evokuje „veřejnou“ povahu subjektu, který plní ověřovací funkci. Z definice je pro „orgán“ charakteristické, že se podílí na funkcích spočívajících ve vládnutí, které jsou vlastní veřejné moci¹⁴.

39. Tento přístup je posílen v bodě 3 odůvodnění prováděcího nařízení 2015/2403: členské státy „prijmou veškerá opatření, aby znehodnocení zkontroloval příslušný orgán“.

¹³ – Předkládající soud uvádí (bod 23 jeho usnesení), že v době sepsání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nebyl tento seznam na internetových stránkách Komise dostupný. Generální ředitelství pro migraci a vnitřní věci (GŘ HOME) jej prostřednictvím kontaktního centra Europe Direct informovalo, že seznam se reviduje a aktualizovaná verze bude k dispozici do konce roku 2021.

¹⁴ – Ohledně klasického rozlišení mezi úkony prováděnými *iure gestionis* a *iure imperii* viz rozsudek ze dne 7. května 2020, Rina (C-641/18, EU:C:2020:349) týkající se čl. 1 odst. 1 nařízení Brusel I [nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42)].

40. Ve stejném duchu, a nyní ze systematického hlediska, rozlišují články 2 a 3 prováděcího nařízení 2015/2403 mezi:

- *Znehodnocení* střelných zbraní, které jakožto faktický úkon mohou bez rozdílu provádět veřejné i soukromé subjekty.
- *Ověření*, že zbraně byly řádně znehodnoceny, což je funkce výlučně „příslušného orgánu“. Pokud jde o ověřování, není zde žádná zmínka o soukromých subjektech, což by ve srovnání s faktickými úkony znehodnocení mohlo naznačovat, že ověřování mohou provádět pouze veřejné subjekty.

41. Normativní vývoj následující po těchto použitelných pravidlech se nese ve stejném duchu. Prováděcí nařízení (EU) 2018/337¹⁵ uvádí nové znění čl. 3 odst. 1 nařízení 2015/2403, které uvádí, že „[č]lenské státy určí příslušný orgán veřejné moci, který ověřuje, zda znehodnocení palné zbraně bylo provedeno v souladu s technickými specifikacemi uvedenými v příloze I [...]“.

42. Cílem tedy bylo vytvořit *veřejný* systém kontroly pro ověřování znehodnocení palných zbraní a tato funkce byla svěřena státním *orgánům*.

43. Unijní právní předpisy však nejdou tak daleko, aby členskými státy ukládaly povinnost zřídit v rámci vlastních správních struktur technické útvary schopné plnit ověřovací funkci. Pokusím se vysvětlit, proč podle mého názoru mohou tento úkol svěřit subjektům (ať už se označují tímto názvem nebo jinými synonymy)¹⁶, které mají soukromoprávní formy, a to za předpokladu, že budou dodrženy určité záruky.

44. Žádná z referenčních unijních norem v této oblasti nestanoví, jak konkrétně mají veřejné orgány zajistit soulad s kritérii přílohy I prováděcího nařízení 2015/2403. Je na členských státech, aby určily, které orgány budou ověřování provádět a jakým způsobem.

45. Není-li v unijním právu stanoveno jinak, zachovávají si členské státy schopnost sebeorganizace. Obecně jim nic nebrání pověřit soukromé subjekty plněním veřejných úkolů, a to i v případě, že tyto úkoly vyplývají z unijních předpisů, které takovému pověření nebrání¹⁷.

¹⁵ – Prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/337 ze dne 5. března 2018, kterým se mění prováděcí nařízení (EU) 2015/2403, kterým se stanoví společné pokyny o normách a technikách znehodnocování palných zbraní k zajištění toho, aby znehodnocené palné zbraně byly nevratně neschopné střelby (Úř. věst. 2018, L 65, s. 1). Jako svůj cíl uvádí, že „[p]řavidla znehodnocování palných zbraní stanovená v prováděcím nařízení (EU) 2015/2403 by měla zohledňovat nová pravidla znehodnocování zavedená směrnicí (EU) 2017/853 a měla by být s nimi v souladu“ (bod 5 odůvodnění). Na jednání bylo zdůrazněno, že v některých jazykových verzích prováděcího nařízení 2018/337 nebyla při změně čl. 3 odst. 1 k podstatnému jménu „orgán“ doplněna slova „veřejné moci“.

¹⁶ – Různé jazykové verze používají jak slovo „entita“ („organisme“ ve francouzštině, „organismo“ v italštině), tak slovo „subjekt“ („entidad“ ve španělštině; „entity“ v angličtině; „entidade“ v portugalštině; „entitatea“ v rumunštině; „entiteit“ v holandštině). Německá verze používá výraz „Behörde“.

¹⁷ – Soudní dvůr v tak obecné oblasti, jakou je právní režim ustanovení směrnice s přímým účinkem, připustil, že se jich lze dovolávat „vůči entitě či subjektu, byť i soukromoprávním, jimž členský stát svěřil plnění úkolu ve veřejném zájmu a které jsou pro tento účel nadány výjimečnými pravomocemi ve srovnání s těmi, které vyplývají z pravidel použitelných ve vztazích mezi jednotlivci“ [rozsudek ze dne 10. října 2017, Farrell (C-413/15, EU:C:2017:745), bod 35].

46. Stejně tak mohou členské státy povolit svým orgánům, aby přenesly určité pravomoci na soukromé subjekty¹⁸ nebo aby vytvořily mechanismy spolupráce s podniky ze soukromého sektoru a svěřily jim tak, s odpovídajícím dohledem, výkon těchto pravomocí¹⁹.

47. Podle mého názoru prováděcí nařízení 2015/2403 umožňuje použití stejných technik. Jediným omezením organizační autonomie je, aby členské státy nezašly tak daleko, že by *vyprázdnily* model orgánu veřejné moci jako toho, kdo má konečnou odpovědnost za proces ověřování znehodnocení střelných zbraní.

48. Jinými slovy, pokud jde o ověřující subjekty, lze takový úkol ve veřejném zájmu svěřit soukromé společnosti, pokud podmínky spojené s pověřením nenarušují veřejnoprávní rámec směrnice 91/477 a prováděcího nařízení 2015/2403.

49. Mám tedy za to, že soukromé subjekty mohou ověřovat znehodnocování zbraní za předpokladu, že podléhají mandátu a účinné kontrole *skutečného* orgánu veřejné moci. Tento orgán veřejné moci má pravomoc dohlížet na to, jak bylo znehodnocení provedeno, ale může jeho výkon přenést na soukromé subjekty.

50. Rakouská vláda v odpovědi na otázky Soudního dvora ze dne 22. dubna 2022 uvedla, že vnitrostátní právní předpisy umožňují ministerstvům vnitra a obrany pověřit určité odborníky, aby ověřili, zda byly zbraně znehodnoceny. Toto ověření znamená, že pověřená soukromá osoba vykonává na základě pověření a pod vedením těchto ministerstev úkol, který přísluší veřejné moci²⁰.

51. Finské orgány i Komise se na jednání k rakouskému modelu postavily kriticky a poukázaly na počet uznaných soukromých ověřujících subjektů (šestnáct)²¹ a na to, že v seznamu předloženém Komisi chybí jejich údaje, neboť se odkazuje pouze na ministerstvo vnitra.

52. Ať už bude rozhodnutí o tomto modelu jakékoli (na jednání Komise uvedla, že zvažuje²², zda v tomto ohledu přijme nějaké opatření), první předběžná otázka je formulována abstraktně, a nevyžaduje tedy, aby Soudní dvůr posuzoval systém zavedený v určitém členském státě.

¹⁸ – Přenesení pravomoci automaticky neznamená, že příslušné činnosti jsou vykonávány v rámci „výkonu veřejné moci“. Judikatura Soudního dvora v tomto ohledu stanoví, že pomocné a přípravné funkce nelze považovat za přímou a konkrétní účast na výkonu veřejné moci ve smyslu čl. 51 odst. 1 SFEU a působnost tohoto ustanovení musí být omezena na to, co je nezbytně nutné. Z jiného pohledu z rozsudku ze dne 7. května 2020, Rina (C-641/18, EU:C:2020:349), bod 39, vyplývá, že „pouhá skutečnost, že určité pravomoci jsou přeneseny aktem veřejné moci, neznamená, že jsou tyto pravomoci vykonávány *iure imperii*“.

¹⁹ – Unijní právní předpisy výslovně povolují přítomnost soukromých subjektů při plnění veřejných úkolů v některých odvětvích. Viz např. čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/45/EU ze dne 3. dubna 2014 o pravidelných technických prohlídkách motorových vozidel a jejich přípojných vozidel a o zrušení směrnice 2009/40/ES (Úř. věst. 2014, L 127, s. 51): „Technické prohlídky provádí členský stát, ve kterém je vozidlo registrováno, nebo veřejný orgán, kterému dotýčný členský stát tento úkol svěřil, nebo subjekty či zařízení určené tímto členským státem a pod jeho dozorem, *včetně k tomu oprávněných soukromých subjektů*“. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

²⁰ – Podle rakouské vlády (bod 17 její odpovědi) působí pověřený odborník funkčně jako subjekt pověřujícího orgánu veřejné moci. Orgán veřejné moci je odpovědný za plnění úkolů ve veřejném zájmu, které vykonává odborník. Rakouská ústavní judikatura vyžaduje, aby pověření podléhalo přísným podmínkám a byly zaručeny řídicí a dohledové nebo kontrolní pravomoci správního orgánu (v projednávané věci ministerstva obrany a vnitra, která vykonávají řídicí pravomoc a mohou dávat pokyny subjektům provádějícím ověření).

²¹ – Podle informací poskytnutých Komisí žádný jiný členský stát tento model nepřijal.

²² – Zdá se, že Komise je znepokojena zejména počtem soukromých ověřujících subjektů a *reálnou* možností, že budou podléhat kontrole orgánu veřejné moci.

2. Seznam ve smyslu čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403

53. Podle čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403 „Komise na svých internetových stránkách zveřejní seznam ověřujících subjektů určených členskými státy [...]“.

54. Předkládající soud se táže, zda je zápis na tento seznam nezbytnou podmínkou pro to, aby byly ověřující subjekty považovány za takové, nebo zda jeho funkce zdaleka nemá takový konstitutivní účinek, ale má pouze informativní funkci.

55. Podle mého názoru čl. 3 odst. 1 a 3 prováděcího nařízení 2015/2403 podporují druhý z těchto postojů: pravomoc určit ověřující subjekty mají členské státy, zatímco seznam odráží (nebo by měl odrážet) subjekty, které již určily, a to na čistě deklaratorním, nikoli konstitutivním základě²³.

56. Jak Komise zdůrazňuje ve svém písemném vyjádření, ani část III přílohy I směrnice 91/477, ani čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403 nedávají Komisi pravomoc rozhodnout, kdo jsou „ověřující subjekty“. Nevyžadují ani, aby to byly pouze subjekty, které jsou po určení jednotlivými členskými státy zahrnuty v seznamu zveřejněném na internetových stránkách Komise²⁴.

57. Je pravda, že v přeshraničním prostředí je kvůli právní jistotě vhodné, aby identifikace ověřujících subjektů byla založena na systému, jehož publicita umožňuje s jistotou zjistit, které subjekty byly uznány jednotlivými členskými státy.

58. Zajištění „určité volnosti pohybu“, na kterou odkazuje bod 1 odůvodnění směrnice 2008/51, samozřejmě lépe naplňuje mechanismus, který omezuje překážky obchodu mezi členskými státy. Posouzení orgány země určení, kterým je znehodnocená zbraň předložena, je snazší, pokud bylo znehodnocení ověřeno a osvědčeno v zemi původu subjektem, jehož povaha není, právě z důvodu zařazení na seznam, zpochybňována.

59. Tyto úvahy však nemohou vyloučit to, co jasně vyplývá ze znění pravidla a z kontextu, do kterého je zasazeno: zařazení na seznam podle čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403 není platnou podmínkou pro získání *postavení* ověřujícího subjektu.

60. Toto *postavení* se nezískává zápisem na seznam, ale na základě oprávnění uděleného příslušným členským státem. Možnost určit subjekty příslušné k ověřování a osvědčování znehodnocení střelných zbraní je výlučně v pravomoci členského státu a úloha Komise při zveřejňování seznamu je pouze pomocná.

61. Jakmile členský stát takové oprávnění udělí, bude seznam, opakuji, přednostním, nikoli však jediným prostředkem prokázání toho, že osvědčení o znehodnocení bylo vydáno oprávněným ověřujícím subjektem.

62. Na tomto základě dovozci zbraní nic nebrání v tom, aby v případě neuvedení ověřujícího subjektu na seznamu předložil osvědčení o znehodnocení a jiným právně platným způsobem prokázal, že uvedený subjekt, který jej vydal, má toto postavení oprávněně (tedy že byl členským státem jako takový určen).

²³ – Zařazení na seznam ve skutečnosti striktně vzato nepodmiňuje soulad činnosti každého členského státu s obsahem prováděcího nařízení 2015/2403. Argumentace, kterou jsem uvedl ve stanovisku ve věci Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:782), body 64 až 66, se mi zdá být analogicky použitelná i na projednávanou věc. V dané věci bylo třeba generálnímu sekretariátu Rady sdělit, kdo je podle vnitrostátního práva členského státu příslušným orgánem pro vydávání nebo výkon evropských zatýkacích rozkazů a předávacích rozkazů.

²⁴ – Bod 26 písemného vyjádření Komise, potvrzeného na jednání.

63. Výše uvedené by nemělo být chápáno jako *bagatelizace* hodnoty seznamu uvedeného v čl. 3 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/2403. Toto ustanovení, stejně jako ostatní ustanovení obsažená v nařízení, by nemělo zůstat „mrtvou literou“. Pokud se předem s jistotou ví, jaké jsou ověřující subjekty v jednotlivých členských státech, zvyšuje se spolehlivost systému jako celku.

64. Kromě toho článek 8 prováděcího nařízení 2015/2403 ukládá členským státům povinnost loajálně spolupracovat s Komisí a oznamovat jí „veškerá opatření, která přijmou v oblasti působnosti tohoto nařízení“. Mezi ně patří povinnost sdělit „podrobn[é] informac[e] o [ověřujících subjektech], jejich značk[y] a kontaktní údaj[e]“, kterou stanoví čl. 3 odst. 3.

65. Nesdělení znamená nejen další obtíže při prokazování, že osvědčení o znehodnocení bylo vydáno ověřujícím subjektem, ale také porušení právní povinnosti ze strany členského státu. Je na Komisi, aby přijala nezbytná opatření s cílem zamezit porušování této povinnosti.

C. Druhá předběžná otázka

66. Svou druhou předběžnou otázkou se předkládající soud táže:

- zda „lze ověřující subjekt určený členským státem [...] prokázat jiným dokladem získaným od vnitrostátního orgánu“;
- zda v takovém případě osvědčení o znehodnocení vydané tímto ověřujícím subjektem „musí“ být uznáno v jiném členském státě v souladu s čl. 7 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/2403.

1. Prokázání ověřujícího subjektu

67. První část druhé předběžné otázky formuluje předkládající soud tak, že se do značné míry překrývá s první předběžnou otázkou.

68. Pokud, jak tvrdím, není zařazení ověřujícího subjektu na seznam Komise nezbytnou podmínkou pro získání tohoto *postavení*, zdá se mi logické připustit jiné způsoby prokázání toho, že tento subjekt byl určen členským státem.

69. Podle mého názoru nic nebrání tomu, aby tato skutečnost byla prokázána úředními dokumenty vydanými ve státě původu jeho vlastními orgány, i když se z nějakého důvodu toto určení nepromítlo do seznamu zveřejněného Komisí.

2. Uznání osvědčení o znehodnocení

70. Druhá část této předběžné otázky se týká *povinnosti* členského státu uznat osvědčení o znehodnocení vydané ověřujícím subjektem jiného členského státu.

71. Obecným pravidlem je, že znehodnocené střelné zbraně mohou být převáděny do jiného členského státu jen tehdy, pokud nesou společné jednoznačné označení a je k nim přiloženo osvědčení o znehodnocení.

72. Článek 7 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/2403 stanoví, že „[č]lenské státy uznávají osvědčení o znehodnocení vydaná jiným členským státem, splňuje-li takové osvědčení požadavky podle tohoto nařízení“²⁵.

73. Znění výše uvedeného článku je jistě normativní: „členské státy uznávají [...]“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska). Toto pověření je však okamžitě podmíněno tím, že osvědčení musí splňovat „požadavky podle tohoto nařízení“.

74. Uznání osvědčení jiným členským státem než vydávajícím členským státem tedy není automatické ani bezpodmínečné. Naopak k uznání dojde pouze v případě, že osvědčení splňuje požadavky podle prováděcího nařízení 2015/2403, které mohou být jak formální, tak věcné:

- Formální požadavky se týkají vzoru použitého formuláře (osvědčení o znehodnocení uvedené v příloze III nařízení) a příslušnosti ověřujícího subjektu, který jej vydal. Osvědčení se předkládá příslušnému orgánu přijímajícího státu, aby se tento orgán mohl ujistit, že bylo vydáno ověřujícím subjektem určeným státem původu.
- Věcné požadavky se týkají postupů znehodnocování, které musí být v souladu s technickými specifikacemi stanovenými v příloze I nařízení. Ověření orgánů státu určení, že tyto specifikace byly ve státě původu dodrženy, však vyvolává určité problémy. Ačkoli v otázkách předkládajícího soudu²⁶ nejsou věcné požadavky zmíněny, mám za to, že je vhodné na ně odkázat za účelem řádného vymezení zásad a zájmů dotčených v této věci.

75. Na první pohled by se mohlo zdát, že obchodování se znehodnocenými střelnými zbraněmi uvnitř Společenství spadá do *klasického* režimu vzájemného uznávání, který se vztahuje na podobné doklady v rámci pohybu zboží a poskytování služeb.

76. Mám však za to, že toto připodobnění je třeba upřesnit.

77. Zprvč směrnice 2008/51 zdůrazňuje, že vytváří „rovnováhu mezi závazkem zajistit *určitou* volnost pohybu pro některé střelné zbraně ve Společenství na jedné straně a nutností *kontroly* této volnosti prostřednictvím určitých bezpečnostních záruk [...]“²⁷.

78. Článek 12 odst. 3 směrnice 91/477 již v původním znění odrážel, že omezení volného pohybu střelných zbraní jsou záměrná a že „[v] dohodách o vzájemném uznávání vnitrostátních dokladů mohou dva nebo více členských států stanovit pro pohyb se střelnou zbraní na svém území pružnější úpravu, než která je uvedena v tomto článku“.

79. Zadruhé právní úprava pohybu střelných zbraní uvnitř Společenství, pro kterou se „vytváří minimální harmonizovaný rámec“²⁸, se liší od jiných pravidel úplné harmonizace, která se vztahují na přeshraniční pohyb zboží, jehož pohyb může být spojen s určitým rizikem.

²⁵ – Na jednání se všichni účastníci řízení shodli na tom, že tento článek zavádí systém vzájemného uznávání osvědčení, který je založen na vzájemné důvěře mezi členskými státy.

²⁶ – Jak jsem již uvedl (poznámka pod čarou 13), předkládající soud zdůrazňuje, že helsinská policie zjistila, že znehodnocení zbraní mělo závažné nedostatky.

²⁷ – Bod 1 odůvodnění směrnice 2008/51. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

²⁸ – Rozsudek ze dne 3. prosince 2019, Česká republika v. Parlament a Rada (C-482/17, EU:C:2019:1035), bod 47.

80. V posledně uvedených případech převažuje zásada volného pohybu, podle níž členské státy nesmějí na svém území zakazovat, omezovat nebo bránit uvádění na trh nebo do provozu výrobků, které splňují ustanovení příslušného předpisu.

81. I v plně harmonizovaném rámci mají vnitrostátní orgány určité *ex post* kontrolní pravomoci, aby mohly odhalit selhání nebo anomálie systému. Za tímto účelem je vytvořena řada ochranných doložek, které mají zabránit nebo napravit dysfunkce na unijní úrovni prostřednictvím aktivace procesu zahrnujícího Komisi a všechny členské státy²⁹.

82. Skutečnost, že směrnice 91/477, ve znění směrnice 2008/51, a prováděcí nařízení 2015/2403 tyto kontrolní pravomoci členským státům výslovně nesvěřují, pokud jde o znehodnocené zbraně, lze vysvětlit tím, že nejsou nezbytné právě s ohledem na omezení, kterým podléhá běžný pohyb těchto zbraní.

83. Proces převodu zbraní mezi členskými státy vede k tomu, že orgán přijímajícího státu provede úplnou kontrolu zbraní před jejich definitivním připuštěním na své území. Oprávnění k tomu tak učinit vyplývá ze směrnice 91/477.

84. Článek 14 první odrážka směrnice 91/477 uvádí, že „[č]lenské státy přijmou veškeré předpisy zakazující na jejich území dovoz střelné zbraně mimo případy uvedené v člancích 11 a 12 a s výhradou dodržení podmínek v nich stanovených“³⁰.

85. Tyto dva články upravují proces pohybu různých typů střelných zbraní v rámci Unie, který podléhá komplexnímu postupu (článek 11)³¹, nebo povolení těchto členských států (článek 12) v případě jejich držení během cesty přes dva nebo více členských států.

86. Jak bylo zdůrazněno na jednání, formality pro převod znehodnocených střelných zbraní v rámci Unie zahrnují předložení střelných zbraní a jejich osvědčení o znehodnocení orgánům přijímajícího státu, které musí střelné zbraně a osvědčení v každém případě přezkoumat, aby posoudily jejich shodu a splnění závazných požadavků³².

87. V tomto procesu ohlašování a předkládání (který není neslučitelný s *relativní* volností pohybu střelných zbraní, omezenou s ohledem na jejich zjevnou nebezpečnost) však orgány přijímajícího státu nemohou *zavírat oči* před existencí osvědčení, jejichž nesoulad s požadavky stanovenými v prováděcím nařízení 2015/2403 je patrný na první pohled.

²⁹ – Ve stanovisku ve věci *Fédération des entreprises de la beauté* (C-41/21, EU:C:2022:221) jsem se zabýval použitím ochranných doložek v souvislosti s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1223/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o kosmetických přípravcích (Úř. věst. 2009, L 342, s. 59), jehož cílem je plně harmonizovat unijní pravidla v tomto odvětví. Ačkoli podle nařízení členské státy nesmějí odmítnout, zakázat nebo omezit dodání na trh kosmetických přípravků, které splňují požadavky tohoto nařízení, mohou tyto doložky prozatímne uplatňovat, přičemž musí dodržovat jednotu vnitřního trhu s těmito výrobky a konečné rozhodnutí ponechat na Komisi.

³⁰ – Šestý bod odůvodnění směrnice 91/477 uváděl, že „přechod z jednoho členského státu do druhého se zbraní by v zásadě měl být zakázán“.

³¹ – Pokud členský stát, v němž se zbraně před přepravou nacházejí, povolí přepravu, vydá průkaz, který bude obsahovat všechny údaje uvedené v čl. 11 odst. 2 prvním pododstavci. Tento průkaz musí doprovázet střelné zbraně až do místa jejich určení; musí být předložen, kdykoli o to orgány členských států požádají.

³² – *A fortiori* mohou přijímající orgány zkontrolovat, zda znehodnocené zbraně splňují „doplňková opatření“, která jdou nad rámec technických specifikací uvedených v příloze I nařízení 2015/2403, jak je uvedeno v jeho článku 6. Na jednání vyšlo najevo, že Rakouská republika ani Finsko taková opatření nezavedly.

88. V takových případech, kdy mají tyto orgány vážné důvody k podezření, že osvědčení vydaná ověřujícím subjektem státu původu nespĺňují výše uvedené požadavky, mohou provést příslušné kontroly (včetně žádosti o pomoc podle článku 4 prováděcího nařízení 2015/2403) a v případě potřeby je nezohlednit, pokud jsou zjištěné nedostatky závažné³³.

89. Mohlo by se zdát, že znehodnocené zbraně, které nespĺňají pod pojem střelné zbraně, takovým postupům při převodu z jednoho členského státu do druhého nepodléhají. Nicméně mám za to, že tomu tak není, a to z několika důvodů:

- Každá zbraň obsahuje určité „hlavní části“. Účelem znehodnocení je právě zajistit, „že všechny hlavní části střelné zbraně jsou trvale nepoužitelné a není možné je jakkoli odstranit, nahradit nebo upravit“³⁴.
- Některé z těchto hlavních částí samy o sobě představují střelnou zbraň ve smyslu čl. 1 odst. 1b směrnice 91/477, který do svého znění zahrnuje to, co bylo původně stanoveno v části II písm. b) přílohy I směrnice 91/477.
- V této souvislosti lze jen stěží zpochybnit, že příslušný orgán přijímajícího státu má pravomoc zkontrolovat a klasifikovat znehodnocené zbraně jako zbraně obsahující „hlavní části střelné zbraně“, jejichž znehodnocení musí rovněž potvrdit.

90. Stručně řečeno, v přijímajícím státě ověření ze strany jeho orgánů, že osvědčení o ověření znehodnocených zbraní splňuje formální i věcné požadavky, snižuje riziko a chrání veřejnou bezpečnost: zbraně nebudou na jeho území dovezeny jako znehodnocené zbraně, dokud nebude zjištěno, že jsou skutečně znehodnocené.

V. Závěry

91. S ohledem na výše uvedené navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na otázky Korkein hallinto-oikeus (Nejvyšší správní soud, Finsko) takto:

„1) Článek 3 směrnice Rady 91/477/EHS ze dne 18. června 1991 o kontrole nabývání a držení zbraní a článek 3 prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/2403 ze dne 15. prosince 2015, kterým se stanoví společné pokyny o normách a technikách znehodnocování střelných zbraní k zajištění toho, aby znehodnocené střelné zbraně byly nevratně neschopné střelby, musí být vykládány v tom smyslu, že:

- nebrání tomu, aby členský stát určil soukromoprávní společnost, která pod dohledem a vedením veřejného orgánu ověří, že znehodnocení střelné zbraně bylo provedeno v souladu s technickými specifikacemi stanovenými v příloze I uvedeného nařízení;

³³ – Ke stejnému řešení by samozřejmě mohly dojít i v případě, že by osvědčení o znehodnocení byla získána nebo uplatněna podvodně. Rozsudky Soudního dvora ze dne 6. února 2018, Altun a další (C-359/16, EU:C:2018:63) a ze dne 2. dubna 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines (C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260), týkající se vydávání osvědčení E 101 pro uplatňování systémů sociálního zabezpečení na pracovníky pohybující se v rámci Unie, to takto uznávají, pokud byl předtím dodržen postup, který vyústí v jednání správní komise, jež sblíží protichůdná stanoviska dotčených institucí. Vzhledem k tomu, že prováděcí nařízení 2015/2401 nestanovilo takové smířčí mechanismy v případě osvědčení o znehodnocení zbraní, mohou případný podvod posoudit orgány přijímajícího státu.

³⁴ – Příloha I část III písm. a) směrnice 91/477.

- zařazení na seznam ověřujících subjektů určených členskými státy, který je zveřejněn na internetových stránkách Komise, není hmotněprávním požadavkem k prokázání tohoto určení, které lze prokázat jakýmkoli právně přípustným způsobem.
- 2) Článek 7 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/2403 musí být vykládán v tom smyslu, že orgány členského státu, do kterého mají být znehodnocené zbraně převedeny, mohou v případě, že k tomu mají vážné důvody, zkontrolovat, zda osvědčení o znehodnocení vydaná ověřujícími subjekty jiného členského státu splňují formální a věcné požadavky stanovené v tomto nařízení.“